

Керамикалық, Электрлік окшаулама материалдар

Жасаған: Сайлаубай Бекнұр

Тексерген:Рахметжанова Назым

Керамика ежелгі уақыттан бері белгілі және мүмкін адам баласының ең бірінші жасаған материалы шығар. Керамиканың пайда болуы адам баласының тұрақты өмір сүру салтымен байланысты, сондықтан ол тоқылған корзиналардан кешірек болды. Керамиканың бірінші үлгілері жоғары палеолит (гравет мәдениет) эпохасына жатады. Мезолит мәдениеттерінде керамика үнемі пайдаланылмаған, яғни кейін пайда болған; жаңадан жаңартылған үлгілері бұл Жапонияда дземон мәдениетінен белгілі. Неолитте керамика барлық археологиялық мәдениетінің атрибуты болып табылады.

Бастапқы кездे керамиканың қолмен формалаған. Үшінші мыңжылдықта құмырашының доңғалақ өнертабысы (кешкі энеолит — ертерек қола ғасыры), айтарлықтай жеделдету және қалыптау өнімдерін процесін жөнілдеді. Американың колумбиялыққа денгі мәдениеттерінде үнді қыш еуропалықтардың келулеріне дейін дәңгелексіз жасалды.

Керамиканың кейбір түрлері шикізат қасиеттеріне және алынатын өндеге жағдайларына байланысты, өндірістік процестерді біrtіндеп жетілдіру арқылы қалыптасқан.

Керамиканың ең ескі түрлері — әртүрлі ыдыстар, сонымен бірге шыбық, тоқу кезінде қолданылатын салмақтар және т.б.осы тұрмыстық техника әртүрлі тәсілдермен әшекеәленген — рельеф штамп, сызу, элементтерді жапсыру арқылы жасалынған. Қыйдіру тәсіліне байланысты ыдыстардың түсі әртүрлі болатын. Оларды лощин етуге, бояуға немесе орнамент дағын салуға немесе жылтыр қабаты (грек және рим керамика Terra sigillata) қамтитын әшекейлермен, түрлі-түсті глазурь («gafnerkeramika» Ренессанс) бояуға мүмкіндік болған.

Еуропада XVI ғасырдың соңына қарай (сондай-ақ, тегіне байланысты көбінесе фаянс деп аталатын) майолик пайда болды. Темір және әк құрамында кеуекті черепогімен, бірақ ақ фаянс массасы бар, ол екі глазурьмен жабылған болатын: қалайы мәлшері жоғары - мәлдір емес, және жылтыр қорғасын құймасымен (глазурью) - мәлдір.

Бұйымдарды жуықтап 1000 °C да қүйдіру алдында кептірілмеген глазурь үстінде майолик бетіне декормен жазған. Жазуға арналған бояулардың химиялық құрамы глазурмен бірдей болған, бірақ олардың көп мәлшері (отқа төзімді бояу деп аталатын - көк, жасыл, сары және құлғын) жоғары температураға төзімді металдар тотығы болған. XVIII ғасырдан бастап, алдын-ала қүйдірілген глазурь бетіне қолданатын муфельді бояулар қолдана бастады. Олар фарфор бетіне жазу үшін де пайдаланылады

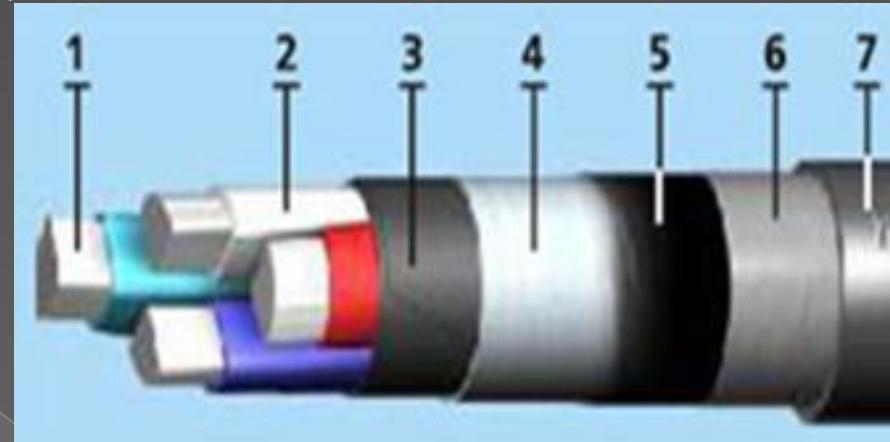
Керамикалық тастар сыртқы және ішкі қабырғаларды қалау үшін және қабырғалық панельдер мен блоктар дайындау үшін қолданылады. Керамикалық тастарда тік немесе көлденең кеуектер – кеңістіктер бар.

Құрылышта қолданылып жүрген керамикалқ тастарда көбіне тік кеңістіктер кездеседі, бірақ қабырғаны осындай тастардан тұрғызу кезінде ерітіндінің шығыны ұлғаяды. Тік құыстары бар тастардың мынадай маркалары өндіріледі: 150, 120, 100, 75.

Олардың тығыздығы 1,4 г/см³ көп емес, ал су жұтуы 6,5%-дан аз емес. Керамикалық тастан қаланған қабырға қалыңдығы, кедімгі кірпіштерден салынған қабырға қалыңдығымен салыстырғанда 20-25% көп.

Керамикалық тастан қаланған қабырғаның 1 м³ массасы кедімгі кірпіштен салынған қабырғаның массасынан шамамен 2 есе аз.

1 – ток өткізетін талсым; 2 – тігілген полиэтиленнен жасалған оқшаулама; 3 – беддік оқшаулама; 4 – тоқылмаған материалдан жасалған біріктіретін таспа; 5 – полиэтиленнен жасалған беддік оқшаулама; 6 – екі болат таспадан жасалған құрсау; 7 – битум;

XVI ғасырда Германияда тас қыш ыдыстарды өндіру кеңінен тараалды. Ақ (мысалы, Зигбургта) немесе түрлі-түсті (мысалы, Рөрене де) өте тығыз құмыра да лаалық шпат және басқа да заттармен араласқан балшықтан болды. 1200-1280 °C температурада күйдіргеннен кейін тасты қыша қатты және айтарлықтай қеуекті емес бола бастады. Голландияда, Қытай керамика үлгісімен қызыл тасты қыша заттарды өндіреді.

Тасты керамика сондай – ақ Веджвудпен Англияда да жасалынған. Сондай-ақ, жұқа фаянс қыша керамиканың ерекше түрі ретінде ақ қеуекті черепогі бар ақ глазурьмен қапталған XVIII ғасырдың бірінші жартысында Англияда пайда болды. Фаянс черепогінің қаттылығына байланысты, әк құрамы жоғары — жұмсақ жұқа қыша, әк құрамы төмендеу — орта, және әк құрамы жоқ — қатты деп бөлінеді. Соңғысы, құрамы және қаттылығы бойынша тас керамикаға немесес фарфорға келеді.

Саз – жалғы химиялық формуласы $n\text{Al}_2\text{O}_3 \cdot m\text{SiO}_2 \cdot z\text{H}_2\text{O}$ гидроалюмосиликаттардан тұратын шөгінді тау жыныстары. Сазды материалдардың бөлшектерінің мөлшері аз (0,01–10 мкм) болады және формасы негізінде пластинка тәрізді. Олар химиялық құрылымына тек қана суды (химически байланысты су) қосып алуға қабілетті емес, сонымен бірге оны бөлшектер маңайыда жұқа қабатты қабықша түрінде (физикалық байланысты су) ұстап тұруға да қабілетті бар. Сазды суландырғанда су минералдың қабат арасындағы кеністігіне кіреді және оның қабаттары бір-біріне қатысты жеңіл ұғындырылады. Қазіргі кезде белгілі келесі сазды материалдар: каолинит, монтмориллонит, галлуазит и илит (гидрослюдада), олар барлық саздардың түрлерінің минералды құрамын анықтайды.

Саздардың химиялық құрамдары көңіл аралықта өзгеріп отырады және минералдың құрамы мен коспалардың болуына тәуелді болады. Саздардың негізгі компоненттері болып крмнезем SiO_2 , глинозем Al_2O_3 , сілті және жер сілтілік металдар, шартты K_2O , Na_2O , CaO , MgO , Fe мен Ti тотықтары табылады. Химиялық сипаттамаудау негізінде қандай да бір өндірістерде саздың қолдануға болады болмағынын білуге болады, бірақ саз құрамында тек қана сазды минералдар – да болмайды және әдеттегідей құрамында кварц, дала шпаты, карбонаттар т.б. лір тотықтары, слюдалар, сонымен бірге органикалық қосылыстар болады. Сойтіп, соласы жоғары (тазартылған) каолинде болады (%): каолинит – 8–10, кварц – 7–10, дала шпаты – 3–5. Көдімгі полимерлы қыша балшық құрамында (%) болады: сазды минералдар – 45–60, кварц – 25–35, карбонаттар – 2–8. Балшық құрамында органикалық қоспалар 3–4 тен 18–20 % -ға дейін ауытқиды.

Назарларыңызға Рахмет